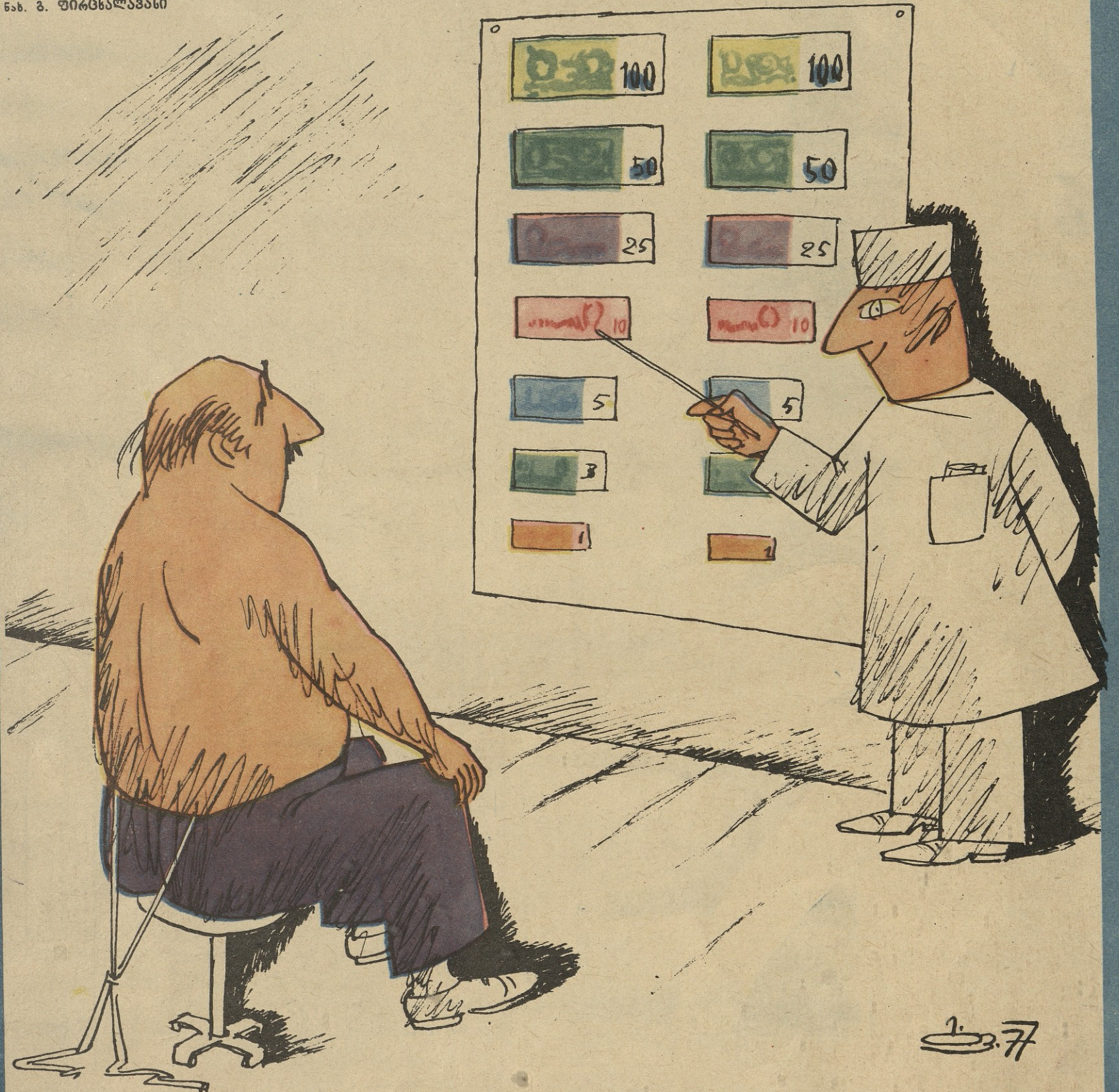
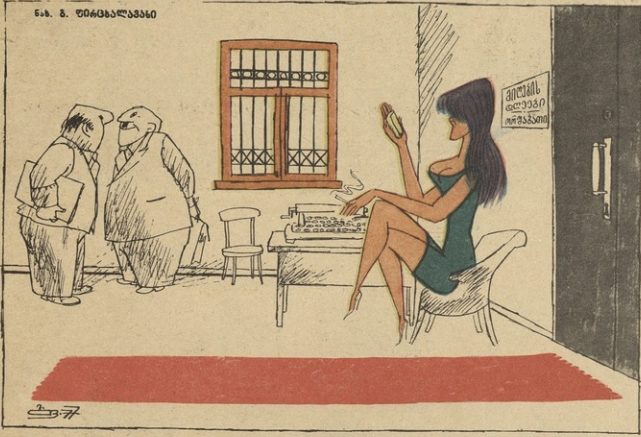

ნახ. პ. შირცხალაშვილი

1977

ამ ფერს თუ ხედავთ?
— არა, ექიმო, ძვითელსა და მუხანებს უფრო კარგად ვარჩევ!

თინათინა შანი

იეთი მხარის
სოფლია
აქეთ ვიდრე
— ბოლოა,
ქართბის არ
ეკარბის
და არც მიწის
ბარაქინის,
ერთი მითხარ,
«ვუკაცურად»,
პურის როგორც ჭამ
კარაქინა?!

ბაბა ჩორღელი

— ჩვენს მხარეთაშნ რაში დასაბრდა ფანჯრებზე ბისრსაბის ბაპათობა?
— ანდალური მღვიმის მღვიმისა და მინდის, არ ბაპურინდის!

მე უნდა იყოს!

ჩვენსაში უმღერი კაცი დუნიაზე არ დაფხურობს.
უნა ეს სამართლიან რატომ უნდა ჭკობის ჩემს მუხ-
ბელს ზომიერ ნაყინოებს უჭრის ცხობილი, მე კი ურალი
ცხობის, ცალი თალი ძვირდასი შუბის, მე კი ჩვეულებრივი.
მარცხენა ფესზე ისეთი პირობები აქვს, ლანის ორ წველი ჩემ-
მაში გავფუძვლი. ყურის აპარატზე უნდა ობიექტი — უცხო-
ური ფირმისა იმთავითვე დაიფა, მეც დაფუძვნი, გულზე გაფუძ-
ვნი, ისეთ აპარატზე დაფირცდა.

ველაფერს მელი უნდა. ნათურა დღისაბა ვარ, ვოფლად
თუ არა, დღევანდებში მინე მეტეტილი სასწრაფო დამს-
წრება, როგორც ნაყინოებულის თვალს უწყობა ხოლმე. თანაც
მედიცინის საბი-ოთი უნდაც ვეღობა თუე მას და მის ცოლს.
მე კი წველიწამი ერთხელ თუ შეგებდები ჩვენი რაიონის
ქემის.

ყოფილ ბედნიერი ჰყავს. ზოსიმეს ვეღაფერი მოაქვს მის-
თვის — ძვირფასი წამლები, განგადადის ბალიში, კარგი მა-
კარანები და სხვა. ამას წინათ, მელოტ თავზე ძვირფასი პა-
როციე დაპარა. ჩემმა ცოლმა კი აუარებელი სავარგული და-
ლუქა თავის ანაწროლი თმებზე.
იმ დღეს ზოსიმეს საკუბნის ხანძარი გაუწინდა. მოვილი
უნანი ფესზე დაფა. ვეღა საწველად მოვიდა. მართალი მო-
განახნობი, შუშურდა და გულში გაფიფქურა: «ნება მეც ანე
თავგაპოვებით დამეგობრებინა, ჩემ სასულ ცეცხლი რომ გა-
უწინდა?»

ამას წინათ შეფიტვე, რომ ზოსიმე ვიღაც მესაფლავს და-
მეგობრება. ბუღ არ გინდა? ამბობს, რაღაც გასაბარე საფ-
ლავს იზსაღებს, მე კი ღმერთს უწევი საღ ჩახლავდე!

ბაბო შარბინაძე

— ბათაბა, აი, იმის სახელი დასაფურავა... ლორის, ბრ-
მის, იორის, სულაბის, ბიბარბინაბის, ლითინის, კალბის,
ბარბინისა და რაიონის ნიშნობისაბათა რაიონის შავბა!
— ასეთი რამ საბარბო არ ბათინობია!

მეცამეტე

თინათინა სტალინ ნაგებ შენობის ვესტბიბოლში იფაჯერი სი-
სუფთავე სუფუდა. ღია ფანჯრებთან უხვად იტბობდა წუნთის პლატო-
დან მინაბერი ნიავი.

— გამართობა! — მივესალმეო შენაბისაბადაცოლებულ. სპოკინება მ-
ბაცესი, რომელიც ვერანაბს მოყრის დაწინაბობდა და ჩაფიქრებელი
ბაქცირდა ხევისაბადა წამოიბრე ცოაბრენს.

უჩქოელმა ხელები გაშალა და ცხოვრე ენაზე მოგვიბობდა.
— ეგ ანერეული პიროფობობა, თუ რაბზე განრეტყესები, ეგ მასა-
ხეობ, კომენდატი გასაფაობი, — თავი გაფაცვილი ახალგაზრდა.

— უნივერსიტეტის სტუდენტობა საერთო საცხოვრებელს დაფიქრე.
თქვენმა შენობამ ისე მოგახბოდა, გადაფუფქვებდა, შემოუსულავებდა ალ-
ბათ, «საერთობისა» მინაწერლობის დასაწვენებელი სახლია, არა?

— სწორედ ეს არის ახალი საერთო საცხოვრებელი, — საუბარი ჩა-
ერთა მფორე ახალგაზრდა, — მე კი სტუდენტობა საბჭოს თამაქომბანი
ვარ. — რომელსე წვენი ვინაბა გაყოფ, დაუბადა—რაიე გვეწვიოთ. ვაბრ-
ვით: ქალაქთან მიწვევლები ვართ. უნივერსიტეტის მალაფი კორპუ-
სიდან, როგორც ხედავთ, მინაწერ ვერც ღრმა ხეობა გვეყოფს. პირდაპირ
რომ გადავბრუნო მოსულე, სულ რაღაც ხუთასობდე მტრია, მაგრამ რა
გინდა, ეგა და ხიბი არ არის (ბაბანან, კარგ ამბინი გბედავთ ხოლმე
გადასვლის ბუქებს).

— „გამომიბო მე ვარ, გაბიბი შენ...“ მოგვიგება ნაცნობი სიმღერა, —
რატობეფანი ვეწინათა — უბორობა.

— რაბიბეული ბარბოლი არ არის, ეგ ერთი სტუდენტის მავნებლობა-
ნია, მაგას ვარ ჩივის, ტელეფონი არა გვაქვს, საცემიო ბუნებრივ მზალიდ
დასის სამ სასაბაზე მუშაობს. საცემიო მდებარეობა თუ ვინმეს აქსიბირა,
ქალაქში ავტობუსით ვგზავნდა წასვლა.

— ავტობუსი, თორმე... — რაღაც მფორე სტუდენტმა — გამარჯვების

პარკამდე პატარა ავტობუსი (მე 61 მარშრუტი) დადის. ხაზზე ვარ ერთი
მანქანა, ხან არბი, ზოგჯერ ნახევარი საათი ვეღაღობი, დღისს კი, ნუ-
ღარ ითობავთ. არა ავტობუსი ვეწვივლი სწავლაშიწურებულ 550 სტუ-
დენტს! ამას დღემდე სოფელ ბაგეხიდან ქალაქს მიმავალი მემანქანებდა
და მიხვდებოდა რა დღემდე ვარ!

უცნაურ ისეთი სერი გვეყო, კინაღამ დაფრთხილდა ეს „სურნელი“
სასაღლიდან მიიღო, აფიხინეს მასანინდებმა და ჩვენი ებო ვაფსულა.
გაერთიანება 132-ის ცოლოდას, ე. ა. საერთო საცხოვრებლის სასაღლი-
ლოსი, ვეგაბა, ნათელი დარბაზი უმჯარა, არ ისეთი, პირველი კლასის რეს-
ტორანს რომ აქვთ ხოლმე. ამ „რესტორანს“ ღ. გავიბო ვანაგებს, შუა-
რეულს რომ არბი, მებუფიტც „მშაყა“ და „პოლოფი“. გაავაფიკირდა
ერთი კაცი როგორ არბეფს თაქს ამხელა სასაღლილოში, მაგრამ როცა
გავიფეო, საერთო საცხოვრებლის 550 სტუდენტთან სამზარეულოში 50
თუ შვილის, ვეღაფერი ნათელი გბადა მზარეულ რომ ვიკოხებ, რას ან-
დიდა ასეთი „პრობლემა“, გვიასუხა: — 34 კოლოფის I, II და III ხარის-
ხის ხორცის, ხორცის ერთი კროფა მწკობრბიდან გამოსულ უმცირედი
მაცილობი მწეო, მებრე კი მავიღებე ვეგაბა დასაქვულად გბარეა-
ბული. ვებრელოცა არ მუშაობდა, არც ანაბდის უბეშავია, უმცირე-
დი იფიგა პურის სჭებელი და უტრებელს სპირიბო ავტობუსიდან. (სასაღლი
ლო ერთი წელიც არა, რაც მუშაობს, საოცარი, ანე უტრებელ როგორ
მოსაწერი ვეღაფერმა მწკობრბიდან გამოსულა, მზარეულიც კი სამი გა-
ბოცოლდა.)

საიფრის წინა და სკოლბრბოლი ეტრბალი მოფიბობეო, — ახალი და-
ნიშნული ვარ და არ ჩამაბარეობი, — თავი იბარბო მზარეულმა.
იქებობა სამარბოდი დატევიო.

— ფერბადაცხეობების რიბიბრე და სასურსათო მუშაობა არა გვაქვს, არა
გვეყვს მმართველის მზალიდე დეფერაღმზრდობობი მუშაობის დარე-

მეცამეტე

ში, არ გვაქვს წოული ეკობე, კუბი, არ გვაქვებუნენ ეანოსტრბობის,
დაბითი ტრბი დაბაი და მებნებელი მობრბეობის, მილიცის რეწუბეობელი
რომ იფიგა, კარგი იფიბობი... მოგვიგება მუგეში ბუგის ანაბარე
მბრბეობელი სტუდენტების, იო, მართლა სტუდენტობა მუგეში, მუშაობაზე
ლაბიბერი გვაქვსამ. თემეც ამ ბარბეობებში ეტრბობბობე ღონისძიებებზე
რატობიბო არ ღობი.

ასეთი შთაბეჭდილობი დატეობრბოლებმა გადამწვიებელი სტეა ინსტი-
ტუტების საერთო საცხოვრებლები ვეგნაბა ეგის ფრეკტორბის ინს-
ტიტუტისაბან ავიღო. ექ თუ არბიტეტბრბოლი ხელოვნების უნაწარბილი
სიბეჭედი ნაგებს მუგეშიბობის, ექ ხაბათი გავიფიფქვდა უხა-
რბიბობე უნაწარბეულმა რბიბობებ, უსუფთაობამ, იფეგებრის ნაღებობ-
ბამ და ფეხბრბეობელი სტუდენტის სიბრბეობი ადობა, განაყოფი, ეტრბეობი
სტუდენტის სიბრბეობებში თაფის ქალს სტუდენტ და მავიღებუთ უცოდან
(მართალია რომ სიბრბეობალი, ასეთი დაფრეკტული მასის მებინე თაბაბა
რომ ვეგზრებდა).

საერთო საცხოვრებლის შესასვლელში, სახელმწიფო გადაბრბოლი
ქიბიბრე ბანბირი ტბებე იფიგა, დასაღლიბით ისეთი, მასაბას რომ უღას
სიბრბოლ „გაბიბო საყავებში“. ეს ღამის კომუნდენტის მოსაყვენე-
ლიაო, — გვაბისნა კომუნდენტმა.

ჩვენი უტრბეობა ავბეზუბე ტრანსპარტბეობებში გამოფიფქვდა სპირ-
ტუბმა ფორმებმა და თებრბეობა მიბარეობი. არც ამბო ჭკინობა სპირ-
ტი, — გავიფიფქვო. წოული ეკობით ვერც არ დაფიფქვანარ, არ სრულებ-
ბა საერთო საცხოვრებლის ნინაგანარბის ამის შედეგად მზარე ავბვილი
აქვს ღლიობის, ეგნობა და...

სარდაფში საერთო საცხოვრებლის სასაღლია. იფაჯერი წესრბი
არც აქ იფო, სამზარეულოში თაფისუფელ დანაბრბობინე ბუქეში.
ფრეკტორბის ინსტიტუტის საერთო საცხოვრებელმა პოლტენკინე-
ლი ინსტიტუტის საერთო საცხოვრებელმა გადაწვიულა, თუ ვინც
მინე ვაგბეფს ეტრბეობრბოლი საცხოვრებელი პირობები — არ ვკარ-
გავიღებ იფიღე.

უცეც ვეგარბანე შეღაბებელი იფო. ბუმბინარ, ითობბესსარბოლან

შენობის მიხეცი კარისკი დაარბობდა ის იფო უტრბეობის და გამბე-
ბეო, მობრბეო კომუნდენტე ავბე გახბოა, — ავბისნა მას. — მასისსმე-
ბე პირბეობა არბი საცხოვრებელში — არ ვიყო, შუალი, ვინა
ლუბია, ალბი ხენია და იქ ვინმეს ნახებოა, — ვიბიბარი.

იფიღე სტუდენტობა საბჭოს თაფისუფელი დატეფდა შინ. როცა ვაიფო
ენე ვიფიფო, იფაჯერი ტრბი მობლა მკბრულ და ნეტესაბან მემ-
ბული, მათქმანბარბო დასაფარე ეტრბეობე მფიფიბობა: — ძველი სა-
ერთო საცხოვრებელი სინსტელ დაწარეო, ახალცი წესტი ვინაბო-
ბობია!

სტეობა ხელი მოვიბრბოთ, სართულბეში ატრბელ სურნი ტრბი-
ბულდა. — კანალობია არ მუშაობსო, — ავბისნა მას. — სარეცეს სად
ამბობთ? — გავბისნა სამბობებე დანერბის რაფაზე გადაფიფქვული
თებრბეობა. — ითბებებში, — გვაბასუხეს, — ისედაც ვიწროდა ვართ,
ნახაზესსა ევრე გხაზებ.

ეტეობა, სპირბობების ეტრბობადა სტბიბი საცხოვრებულის საერთო
სენია.

— სტუდენტბრე საბჭო თუ ატრბებს რაბზე ღონისძიებებს? — ვეწო-
ხებოთ.

— რეგმბეობინანებს ვასართობად ვეცქეს სანქე! — ვეგასუხებენ.

პოლტენკინე ინსტიტუტის საერთო საცხოვრებელს სასაღლილი პირ-
ველი მფიფქვობა. ციმბეობა მავიღამ 550 სტუდენტე უნდა ღობიბოს, თემე-
ცა, როგორც ხანა, არც აქ იფაჯერი სტუდენტობის თაქს რბიბი დფიბობი,
ერთი მავიღე თაფისუფელიც კი რბიბე.

ანდაბი მოწარმებელი:
„ნინაგან“ საცეობრბე: მბიბარა მავალიბანი
თაბაბა მავალიბანი
საქ. ალყე ითბობის კომბეტბრ
წამოზიბადეფებელი: 0800 ბანდალბანი
ბაზრბი ბაბაბაბაბა

„ის დღე დაიქცეს, რა დღესაც კათედრის გამგედ
გაზვედი:
თავზე დამეცა ნიაღვრად, გვარში ვინც კი
სად გამოგვიჩინდა ამდენი სისხლ-ხორცი, ნათელ-შირონი,
გამზრდელი, ძუძუს ზიარი ურიცხვი, უცხვირპირონი?!
არ შემიძლია, მახრჩობენ, საით გავიქცე, არ ვიცი:
„ე, ბოშო, მოგვეშველოსო ჩვენი სისხლხორცი

ალექსი!“...
ამომიჩემეს, ოხრებმა, გამსვეს, გამაკრეს ძელზედა...
ნამდვილად დაწყევლილნი ვართ ჩვენი გაჩენის
დღეზედა!...
გარეშეს კიდევ გავუძლებ, შინ რომ არ მყავდეს მტერია,
ერთი კაცისთვის სატვირთოდ ამდენი ერთობ ძნელია!..
შენს რძალზე მინდა ვიამბო, პირდაპირ ვასაკვირია:
ვერ დავაოკე ვერაფრით, ვერ ავუკეტე პირია!..
„ბიჭი რომ გარეთ დამირჩეს, ყველას დაგწვავთო,

გვარადა...
ისეთ სისხლისღვრას მოგიწყობთ, მიუქარავსო მარაბდას!“
ვიცი, რომ დიდი წონა გაქვს, ავტორიტეტი — მყარია, —
ვაჟიკო უნდა მომიწყო, უნდა მიშველო, ძამია!..
„ყველას, ვინც ძუძუ მაწოვა, ან დამირწია აკვანი,
ვინც ანა-ბანა მასწავლა, დამხურა თბილი საბანი,
ვინც სკოლის კარი გამიღო, გზა გამინათა სავალი,
ჩემი უღრმესი მადლობა, ჩემი მდაბალი სალამი!..
არც ერთი დამავიწყდება: ძუძუმტე, ნათელ-შირონი!..
ოლიჩკა, პისტი, მზეხა და მიხაკო, კობა, სიმონი!..
ვალთა კაცის ცხოვრება, გადაუხდელი ამაგი, —
ხან მდოგვი, ხანაც პილპილი, ხანაც თაფლი და ბადაგი!..
ყველას უთხარი, მზადა ვარ მათდამი სამსახურადა, —
ვინც ქალაქისკენ მოიწევს ოფლისღვრის საფასურადა!
ვინც ჩააბარებს ხუთებზე ფიზიკას, ენას, ქიმიას...
მათთვის გზა უმალღვრისკენ ოთხივე მხარეს ხსნილია!
ვინც ასახელებს ჩემს სოფელს სწავლით, ოფლით და

გმირობით,
კბილით დავიცავ, ვიომებ ნამუსის ყველა პირობით.
ვინც ამოგდებს თავიდან ქრთამს, გამოძალგვას,
ლორობას,
მას შემოვავლებ სიცოცხლეს, კათედრას,
პროფესორობას...!“

პროფესორობას...!“

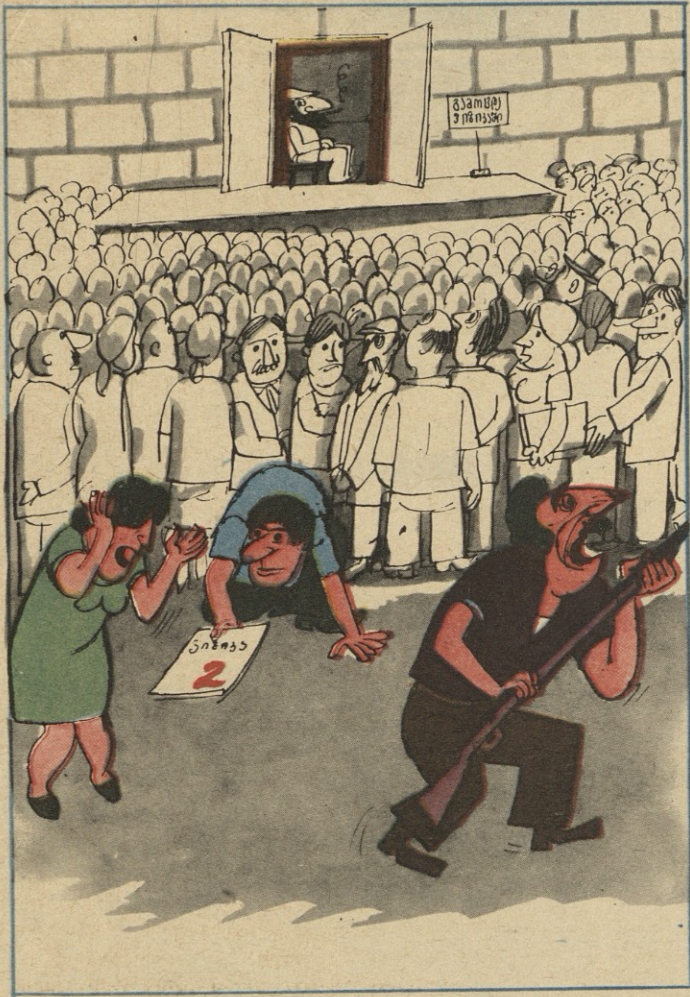
მინაწერი პასუხზე!

„ვაი, შენს პატრონს, უბედურს, გლახაკი ხარ და
უნდილი,
შენთვის რა უპრიანია პროფესორობის მუნდირი?!“

ლევან მილორაძე

ნახ. მ. აბაშიძისა

— მამამისი გაკოწმეთ, რეპეტიტორის მოსაკლავად გარბის!

მონოლოგი დაკარგულ სიყვარულზე

მე კვლავ გივინებ, ჩემო ძვირფასო, შენგან დაშორებ-
ბული, წელში მოტეხილი, დაჩაჩანაკებული, ოთხ კე-
დელზეა გამოკეტილი!..
ჩემი შენდამი უსაზღვრო ერთგულება, ყოველდღიუ-
რი ზრუნვა შენზე, ჩემს ბედნიერებას წარმოადგენდა და
რად მერგო ასეთი მწარე ბედი სიყვარულისათვის?!
სიზმარშიც კი მატკობდა შენზე ფიქრი, მუდამ მამალ-
ლებდა და ყოველისშემძლეს მხდიდა შენი სიყვარული!..
მახსოვს, როგორი ქრუანტელით გხვდებოდი ჩემს კა-
ბინეტში! ჩვენი შეხვედრა ჩემი ხელქვეითების დახმარე-
ბით ხდებოდა!.. შენ შემოგქონდა სილამაზე, აღფრ-
თოვანება, ყველა უსულო საგანს სულს შთაბერავდი,
ააფერადებდი, ახლიდან გააცოცხლებდი!..
ვერ წარმოიდგენ, როგორ მინდოდა შენთან მარტო
დარჩენა, მოფერება!.. და, როცა ჩვენს შუამავალს გა-
ვუშვებდი, როცა სულ მარტოს დაგივლებდი, კარებს
დაგვეტავდი, ფარდებს, ჩამოვუშვებდი, შუქს ჩავაქრობ-
დი!.. თითებით გეაღერებოდი!.. გკოცნიდი!.. გულში
გიხუტებდი!.. მათობდა და თავბრუს მახვევდა შენი გა-
მოუცნობი სილამაზე, მომაჯადოებელი სურნელი და ვიწ-
ყებდი შენს... და თ ვ ლ ა ს!

ფულტონა ცინისალი

დოკლაპიები

დოკლაპიობამ დიდი ხანია ჭირი მოგჭამათ, მაგრამ, მოგესხენებათ, გენების ამბავი, ამიტომ ყველანი ფხიზლად უნდა ვიყოთ!

ამას წინათ მაღალმთიან რაიონში ვიყავი მივლინებით. ლუქსში შემასახლეს. ნახევარი საათიც არ გასულა, რომ კარზე ვილაცამ მომიკაკუნა.

— ბატონი გელა თქვენ ბრძანდებით? — მკითხა ბეჰემოთივით სიფათმოქონილმა, დიდპირა კაცმა, — თქვენი ძვირფასი თავი მე ჩამაბარეს აქაურმა ამხანაგებმა.

— ჩემი ერთადერთი გასართობი წიგნია. — მივეუბრე უარის ნიშნად.

— ვიცი, ბატონო, მითხრეს: პურ-მარის არ ეკარება, ერთთავად წიგნებში იჭექებო. წიგნები მეც მიყვარს, ისე რომ, საერთო ენას იოლად გამოვანახავთ. — ბეჰემოთმა მკლავში თათი ჩამავლო... მე ჩათრევეს ჩაყოლა ვამჯობინე.

დაბლა ჩავედით. მანქანაში ჩამსვა და მოტაცებული კონსულავით დიდი სისწრაფით გამაქანა. მერე ერთ მდიდრულად მოწყობილ დარბაზში ვისხედით მე და ბეჰემოთი, ღვინოს ტოლჩებით ვსვამდით და ერთმანეთს შევხაროდით.

— მოდი, ყველანაირ წიგნს გაუმარჯოს, — ტოლჩა შემომიტოლა, — უენო ქალაქს, რომელიც ბევრ ჩვენს საიდუმლოს ინახავს. წიგნსაც გაუმარჯოს და მის კარგ წამკითხველსაც. კანტორის წიგნი რომ კანტორის წიგნია, მასაც სჭირდება გავგებულნი მკითხველი. რევიზორი, პირველ რიგში, ადამიანი უნდა იყოს...

— წიგნი კარგი რამ არის, მაგრამ ქალაქი გახდა ძვირი საშოვარი. — წამომცდა დაჩვილებასავით, როცა ტოლჩა დავცალე.

— შენ გენაცვალე ვაუკაცობაში, რახან ეგ მითხარი. — ბეჰემოთმა ხახა გამიგლასუნა ნიკაპზე, — მოდი, მორიგი ტოლჩით ფასიან ქალაქს გაუმარჯოს... ტუცინას, თახახიანს, წითელს თუ ხვლიკისფერსა, უფრო კი...

ბეჰემოთმა ქალაქში გახვეული პატარა წიგნი ჩამიღო ჯიბეში.

— საუკეთესო ქალაქი თაა აკინძული, ჩემგან გქონდეს, — მითხრა.

გარეთ მანქანა მელიოდა. ჩავჯექი. თბილისამდე დაბუ-

ქებული ვეგდე სავარძელზე, მერე განათებულ სადარბაზოში ვიდექით. შოფერი გამეტებით აწვებოდა ღილაკს. კარი გაიღო და ვილაცა ქალმა გამოყო ვაწეწილი თავი.

— ქალბატონო, ინებეთ, მეუღლეც მომირთმევია და ეს ჩემოდანიც, — უთხრა მან.

— საიდან მოხვედით ასეთი ჰეკიანები? როგორ გაიგეთ, რომ მეორედ გათხოვებას ვაპირებდი? — გადაიხარხარა.

— განა ბატონი გელა თქვენი მეუღლე არ არის? — მკითხა შოფერმა.

— კი, ბატონო, მაგრამ ერთი გელა უკვე სახლში მყავს, დღეს ჩამოვიდა მთიდან.

— მაშ, ამას რა ვუყო? გზად მოვდიოდი და ეს კაცი ამ ჩემოდნითა და ამ მისამართით გამომატანეს, რევიზორი ყოფილა...

არა ვარ რევიზორი-მეთქი, უნდა მეყვირა, მაგრამ ღვინით სავეს კასრავით დავგორდი კიბეზე. იმასაც მივხვდი, რაც მჭირდა: ლუქსში რომ შემასახლეს, მითხრეს, წუთის წინ ეს ნომერი თბილისელმა რევიზორმა დაცალაო. ეტყობა მასაც გელა რქმევი და მის მაგიერ ბეჰემოთს მე შევრჩიხელთ...

— სად წავიყვანო? — მკითხა შოფერმა და ჩემოდანს წამოავლო ხელი.

— მე ვიცი, სადც წავიყვან მაგ ფილანტროპს! მილიციას ჩააბარეთ, — შევვაჩერა ქალმა.

მერე მილიციის სამორიგეოში მივედით. მორიგე მკითხველს ჩემოდანი გახსნა და სახე ჩემსკენ მოებრიცა, მერე ჯიბიდან ქალაქის დასტა ამომაცალა და გაკვირდა:

— ქრთამი აიღეთ? — მკითხა და ხუთთუმნიანების „წიგნი“ გადაფურცლა.

— მე მგონი, ჰონორარის ავანსია! — მივეუბრე მე.

— ვერ დაგიჯერებ, — მითხრა მილიციელმა.

— როგორ?! — ვიყვირე მე.

— მაშინ დაჯექი და დაწერე, როგორ მოხდა! — დამარიგა მილიციელმა.

დავჯექი და დავწერე. კარგი რამ გამოვიდა. წიგნსაც გამოვეცი, ახლა პრემიაზეა ლაპარაკი.

ელგუჯა მერაბიშვილი

სასკოლო ლექსიკონი

- **გამოცდაგი** — მოსწავლის ცოდნისა და მშობრის ნერვული სისტემის ერთდროული შემოწმება.
- **დამრიგებელი** — მეტი მოვალეობებისა და ნაკლები უფლებების მქონე მასწავლებელი.
- **მშობლის საოლაზი მისვლა** — ზოგჯერ მეორედ მოსვლა.
- **მშობალთა კრება** — დედათა კრება.
- **საშინაო დავალება** — მშობლების სამსახურის შემდგომი სამუშაო.

ბ. ბახტაძე

ყ რ ა ზ ე ბ ი

- სინდისი გაირეცხა და... წმინდა ვარო.
- თმა დამოკლდება, ენაა საქმე!
- მგლის თავზე სახარებას კითხულობდნენ და ყვავილები გასაყიდი დამრჩაო.

რ. ზუბაკიშვილი

ნ.ს. ზ. ფორჩხინისა

— როგორც მასწავლ, თქვენ სუსტი სტუდენტი იყავით და კვლევით ინსტიტუტში როგორ მოუყვით?
— გმადლობთ, კარგად!

„ქათამა წყალი დალია და ღმერთს შეხედაო!“

ქერი თავზე გვენგრევა. სახლში და ზღვის პირას ერთნაირად წვიმს, ქარიც ზომიერია. ცალი ხელით კედელი გვიჭირავს, მეორე ხელით განცხადებას ვწერთ, მაგრამ იმედი უნვე აღარა გვაქვს სამა- იწურა თხოვნისა და მუდარის ყოველგვარი ცდა.— ასე იწყება ოჩამ- ჩირედან გამოგზავნილი კოლექტიური წერილი.

ეშვას ქუჩაზე № 30-ში მდებარე სახლი რკინიგზელებისაა. ამ სახლის მესვეური და მომვლელ-პატრონი ა/კ რკინიგზის სოხუმის სამოქალაქო ნაგებობათა დისტანციის უფროსი დ. ი. გვაზავაა. ჯერ განცხადებების და მიმოწერების კორიანტელი ატყდა. მერე „შერე- მონტება-შელამაზება“ დაიწყო. საქმით დაინტერესებული „ისტო- რიკოსები“ რემონტის დაწყების თარიღს 1975 წლიდან ვარაუდობენ. მაგრამ დღემდე არაფერი გაკეთებულა, თუმცა არც სასწაულებია გამორიცხული.

იქნება, და ამ მოკლე ხნის განმავლობაში, ოჩამჩირეს რკინიგ- ზელთა სახლში რემონტი დამთავრდეს, ან ისე დაიწყოს, რომ აქ მაცხოვრებლებს იმედი მიეცეთ დამთავრებისა.

ამბროლაურის რაიონის ტელემაყურებლები სულ ტელევიზორს შეგუებულნი, მაგრამ ვერაფერს ვხედავთ. გადაცემების დაწყებას და დამთავრებას ჩვენთვის ერთი ფასი აქვს. ველით და ველით ცის- ფერ ეკრანს. იმედია გვეღირსება. ასე გვეუბნებიან: მხოლოდ და მხოლოდ რკინიგზის ნერვები და მოთმინებაა საჭირო.

სიღნაღის რაიონის სოფელ ბოდბეში ორი კოლმეურნეობაა, აბა- ნო კი ერთია და ისიც არ მუშაობს. ახლომახლო არც ზღვა გვაქვს და არც ტბა, თორემ გავისაპნებოდით და შიგ გადაცვივდებოდით.

გეგმეკორის რაიონის სოფ. ბანაში პატარა ნიავიც კი საქმარისია, სინათლე რომ გამოითიშოს. ჰოდა, ზაფხულში სიცხისაგან გვირჩე- ნია დავიწვათ, ვიდრე ნიავეა წამოუბეროს და ძირგამომბალი ბოძე- ბი წამოაწვიოს.

შანი სინარულიძე

მინიაგურა

- ბანკეტისთვის ფულს არ დებ?
- რასთან დაკავშირებით ვქეიფობთ?
- შარშან ახალი ღირექტორის დანიშვნა რომ ვიბანკეტეთ, იმის წლისთავია!

მ. მდივნიშვილი

- რატომ ჩამოგართვეს მართვის მოწმობა?
- სიმთვრალის გამო.
- მერე, რატომ დალიე საჭესთან?
- რა ინსპექტორივით მელაპარაკები! საჭეს- თან კი არა, სიმამრთან დავლიე ნატასტარში!

ზ. მამულაშვილი

— ი, ჰრაკი შინ რომ მოსხე, ბარამ ვენახშიც მოგესაო!

„არა შეჯდა გყმერი ხმსა, არა იყო...“

თეთრი ლეკი

სიმღერაა თეთრი ლეკსიც, ხმის არევით ამღერება, იგი არის ვაშლის ტყეში ვერხვის ხეთა აღერება. თეთრი ლეკსი არის ზვრებზე ყორეების შეყოლება, იგი არის: ბიჭს რომ ელი და გოგონა გეყოლება.

ნოდარ ზამანაძე

ალათასა, ბალათასა,
ხელი ჩაგვარ კალათასა.

ხალხური.

შემომხვდა ძმაკაცი — ცრემლი უბრწყინავდა:
 „კაცი დავიდუბე! დაგვარგე ბებია!
 უნდა დამჩხმარო!“ — მთლად ზედ გადამაკვდა, —
 „ვაი, რა ბედი მაქვს, რა დამკვებებია!..
 შენ იცი, ბებია კაცურად გამზარდა,
 პატივი არა ვცე? რამეზე დავზარდე?
 ხალხს ის ვათქმევინო — „კაცია უმარილო?
 ძეგლად არ დაადგა შავი მარმარილო?!“
 ახლა, აღარ ღირს გაწვლვა დროის,
 ფიქალის როიალი! — მხოლოდ ლაბრადორის!
 გარშემო ჯაჭვები! შავი ქვემეხები!
 იქნებ ტელეფონიც? თუ... ნუ შევცვებით!
 საფლავზე რა უნდა ნეტავი კიდევ?
 თეთრი მარმარილოს თხმომცი კიბე...
 მანამდე საქმეა მართლა თავსატეხი, —
 ხუთასკაციანი პატარა ქელეხი!
 ბიკენტიმ მოიყვანოს ფერმიდან ჭედილა!
 გეომ — მარნეულში იყიდოს ცხვარი!
 შენ ოცი კილო „იკრა“, „სექტრინა“,
 გადი ავლაბარში, რად გინდა ხრამი!
 არ დაგავიწყდეს... ჰო, შილაფლავი!
 ცხვარი თუ არ გეყვით, დაკალით კრავიც.
 ფხალი და კუჭმაჭი, ჯონჯოლი, წინ...
 ხაშლამა, ნიორი, ბეჭი და ტკბილი,
 მუჟუჟი, ძეხვი და ლობიო, ტოლმა,
 გარდები იყიდოს ვარლამას ცოლმა!
 ბალი და გარგარი, ნესვი და ლორი
 „ბორჯომი“ რვა ყუთი, „საირმე“ — ორი..
 ფრინველი — სამასი. არ თქვან — „აწინწილა“,
 თედოს — ჩაქაფული, მწვადები, წიწილა...
 უყვარდა ცხონებულს ლოქო და თართი.
 ჰო, არ დაგავიწყდეს! ტორტები — ათი!“
 ვითავე ქელეხი! თუმც ტვინში პატარა
 მღრღნელივით შემეჯდა ეჭვების ჭია,
 „რასაც ამ საცოდავს დღეს თავზე ვაყრით,
 იმის მეასედი ცოცხლისთვის გვეჭმია!“
 ვინ უწყის, ეს დილა ვის გასთენებია,
 დღეს რამდენს მოუკვდა გამზრდელი ბებია?
 P. S. და რომ გაანათლა ბებნას სული
 „ჟიგული“ გადახურა ტირილის ფულით...

ზ. ყორღანაშვილი
ქ. პასრაძე

კალათა შეიძლება იყოს ძირიანი და
 უძირი: ძირიანი კალათა ისაა, დიასახ-
 ლისებს ბაზარში რომ მიაქვთ სურსათი-
 სათვის, უძირი კი კალათბურთის კალა-
 თაა (იმდენი გახარება თქვენც და ჩვენც,
 რაც მიხეილ ქორეისა შიგ ბურთები
 ჩაუყრია).

„ნიანგის“ კალათაც უძირია, რადგან
 მასში აუარებელი „ხალხური“ თუ „გრო-
 ტესკული-იუმორისტული“ ლიტერატურა-
 რული თუ არალიტერატურული „სიბრძ-
 ნე“ მოქვია. ამ ე. წ. სიბრძნის ავტორები
 სხვადასხვა პროფესიის, სქესის, ასაკის
 და სოციალური მდგომარეობის ადამიან-
 ნები არიან. მიზანი საერთო აქვთ: მათი
 ნამოღვაწარი როგორმე მოხედეს „ნიან-
 გის“ ფურცლებზე. ჩვენც დროდადრო,
 შეძლებისდაგვარად ვასრულებთ მათ
 თხოვნას.

ერთ ავტორს ჩვენთან დამეგობრება
 გასუზრახავს. მას სურს ეს მეგობრობა
 იმდენად განვამტკიცოთ, რომ თვით
 რუსთაველისეულ მეგობრობასაც კი აჭო-
 ბოს. რუსთაველის მეგობრობა კი, მო-
 გესვენებთ, იტალიონია ამ გრძნობისა.

„და ჩვენ ჩვენი მეგობრობა
 განვამტკიცოლ იმჯერად,
 რომ რუსთაველის „მეგობრობამ
 არ გვაჯობოს იმდენად...“

ერთი ავტორი მელას გადავიდებოდა და,
 როგორც იტყვიან მიწასთან ასწორებს
 საცოდავს:

„სჯობს უპატრონო მელა,
 რომ მოუკლო ღრენას
 თორემ ისეთ დღეს დაგაყრით
 ქუჩაში გახვალ ძნელათი“.

ჯერ ერთი რას ჰქვია უპატრონო მე-
 ლა, მელას, სხვა ცხოველებთან ერთად,
 კანონი იცავს და ისინი თავისუფლად
 დასეირნობენ ნაკრძალებში. გაბედ და
 ცუდი აქადრე რამე. მელიასადმი მიმარ-
 თულ მუქარას ავტორი ასე ამთავრებს.

„ხომ გაიგე მელა
 დაიმოკლე ენა“.

მეორე ავტორს ლექსის გმირებად ნი-
 ანგი და სპილო აურჩევია, იგი დაინტე-
 რესებულა, რას მიიროთმეფს ნიანგი და
 თავის ცნობისმოყვარეობა ლექსად ჩაუ-
 რაყრავებია.

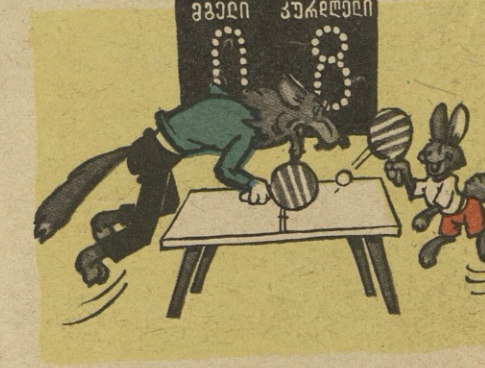
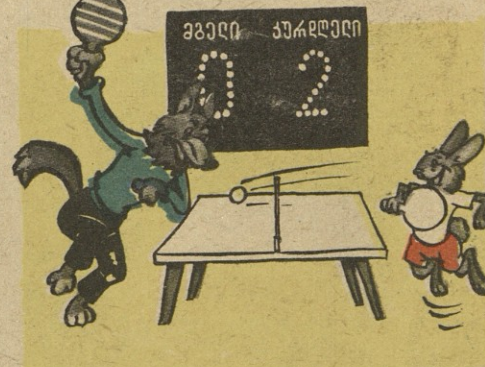
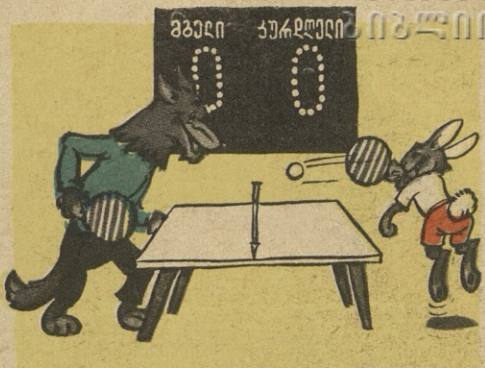
„ხბილოს უნდოდა ვაეგო
 რა საჭმელს მიიროთმეფს ნიანგი
 აღმა თუ დაღმა ირბინა
 ზოგმა უწინხლა ზოგმა უკბინა“.

„ნიანგის“ კალათში ბევრია ლექსი
 მოღაზე და ახალგაზრდობაზე გამწყვარილი
 პოეტებისა. აი, მათი პოეზიის კლასიკუ-
 რი მაგალითი:

„ზევით ბაშბის მოჩხლართული
 სვიტრი ჩამოვიცვია,
 და კისერზე ვაშლის კურკის
 მძივი ჩამოვიცვია...“

ნახვამდის კალათოსნებო, მომავალ შე-
 ხვედრამდე, ზოგის ნაწარმოებს შემ-
 დეგში გამოვაქვჩვენებთ.

(ავტორთა ენა და სტილი იგიღგან
 დაცულია).

უსიტყვოდ

ნანა მარიამიძე

516
22. VIII

გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში ბრემენის მოსახლეობა ორი კვირაა გაზეთების გარეშე ცხოვრობს. პრესის მუშაკთა მოთხოვნაზე, შესრულებულიყო მათთან დადებული ხელშეკრულების ყოველი პუნქტი, საწარმოების მენეჯერებმა ლოკაუტი გამოაცხადეს და ქუჩაში გამოყარეს ასობით მშრომელი. განსაკუთრებით დაზარალებენ გაზეთების „ვეზერ-კურირისა“ და „ბრემერ ნაპრიტენის“ თანამშრომლები. ჟურნალისტები განაგრძობენ ბრძოლას, რათა გაუქმებულ იქნეს ლოკაუტი და შესრულდეს კოლექტიური შრომის ხელშეკრულების პუნქტები.

ბრემენელი მუსიკოსები და „დაყრუებული“ ყანალები

მთავარი რედაქტორი ზურაბ გიმაზაშვილი საბადაძის კოლეგია: ზ. გომეზაძე (მთ. რედ. მოადგილე), ზ. კაციანი, ზ. ლომია, ზ. ლომიძე, ნ. მაღალაშვილი (მხატვ. რედ.), ბ. ნიხაიანი, ბ. სინარულიძე (პ/მგ. მდივანი), ბ. ფიცხალაშვილი, მ. ვალიძე.
 ტექნიკური რედაქტორი ბ. კუხალაშვილი, ბ. საბერიძე და იუმორის შარხალი „ნიანგი“. ტბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.
 საქართველოს კვ. ც-ის გამომცემლობა. გადაცემა ასაწყობად/VII 77 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 1/VIII 77 წ. ქალაქის ზომა 70x108/8 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 2. სააღრიცხვო-საგამომცემლო თაბახი 1.7. საქართველოს კვ. ც-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. 14. შვკვ. 2332. უფ. 00770. ტირ. 141.000. ტბილისი, პრ. რუსთაველი № 42, სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი «ნიანგი». Издательство ЦК КП Грузии. Типография Издательства ЦК КП Грузии, Тбилиси, ул. Ленина № 14.
 ტელეფონები: 99-76-69, 93-19-42, 93-10-78, 93-49-32. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდება.

ნახატი თეგების ავტორები: მ. ბაშაძე, ა. აღმაშენელი, მ. დვინაძე, მ. კონტრამი, მ. მღვიმელი, მ. ფიცხალაშვილი, ი. კოქიაშვილი, ნ. ჯაფარიძე.

